

האומר פרק ששי גימטין

ס.ז.

עין משפט נר מצוה

ס.ה א ב ג מו"י פ"ב
מה"ל גירושין הל"ו
סמ"ג ע"ש נ"ט ט"ע ח"ע
ס"י קב סע"ד ו' ע"ש
נתיב וכו' מ:
ד' ת"ש"ע ח"מ סימן סו
סע"ף ח' א':
ה' מ"י פ"י מ"ה גירושין
ה"ט"ו ש"ע ח"ע סימן יב
סע"ף ח' א':

מוסף רש"י

אוצר בלום. מ"ט פ"ב
מערבין צמורה יחד
(ר"ב"ט ב"ב נו. ושם)
בלום. משנת ר' אליעזר
בן יעקב קב וק"י קב.
לומר
מקומות מועטים הוא
מכר צמשה או צמשה,
וק"י ככל מקום שמכר
הלכה נמוט (יבמות טו)
וכע"ז ערוכות טב. ובבב"ב
משה היינו נמי
בתיבת ומוטו הפי ק"ל
כמה בין צמשה בין
צמשה או צמשה, ב"ב
(ק"ל). ר' יוסי נמוט
עמו. עמו. נ"ט וק"י דב"ב
יש קכו המשקולת (ערוכות
טעמי לראותו מציא
לו ככל מקום (שם ט"ד)
טעמו, שיהי מציא טעם
לדבריו כל עשה (בבב"ב
ט"ז). לא חשו חכמים
לדבר זה. לומר לא יקמו
ש"ט ע"ה זו מן הנוקט וכן
העד של גט לא יא"ה ח"ה
האשה (יבמות כה).
הדרן עלך האומר

לשנים תנו הרי אלו יכתבו ויתנו דברי ר' מאיר ויש לומר דלר' מאיר
כיון דהתם סופר פסול הו"ל כאומר אמרו לסופר וכתבו ואתם חתמו
והרי אלו יכתבו היינו יחמומו ואם תאמר אכתי היכי קתני הרי אלו
יכתבו ויתנו לכתלה למאי דאמר דאמון? הא נמי כשר ולא תעשה

כיון דאמר מר. לקמן צשמעתין גבי אמרו לסופר וכתבו ולפלוני
ופלוני וחתמו כשר הגט אצל לא תעשה: לא שיהא. הלכך לא
גורין. ושמואל לית ליה דרבי ירמיה דאמר חתם סופר שנינו אלא
כתב סופר וחתם עד כדאמרין בהמגרש (לקמן דף פ"א): ולא מוקי לה

ותירך רבינו תם דמשום דאמר לשלשה
שהוא לכתלה? נקט דלר' לישנא
דיכתבו ויתנו אי נמי הכי קאמר
אם צלו לקיים שליחותם יכתבו ויתנו
בעלמין דאי אמרי לאחריני ועבדי
אפי' דיעבד לא מהני אי נמי דזמנין
דמעשה אפי' לכתלה כגון צשעת
דהק: **אמרו** וכתבו וחתמו
ולפלוני ופלוני וחתמו. לא דמי לעד
מפי עד דהני מיילי צשמענו מפי
עדים שפלוני ליה מפלוני מנה שלא
נמסרה עדות לאלו המעידים אלא
צפני הראשונים אצל כאן עיקר עדות
לא נמסרה אלא לאלו הראשונים הם
שלוחי בעל שמונה לאלו לעשות לה
גט: **שביחה**. פירש צקונטרס
לשמואל אית ליה צפי צב"ה צב"ה
דכתב סופר ועד שנינו ואחתי אפי'
כרבי מאיר ומכל מקום נר"ך לומר
נמי אליביה דלא שכיחא דמתחילה לא
הקשה אלא מכאן דלא מסתברא דפליג
שמואל אדר' ירמיה ורצ חסדל:
חכמים לבשירצה. יותר מר"מ
ודילמא ר' מאיר חר"ף
ומקשה ור' יהודה מתון ומסיק? וכן
האי גוונא אמרינן צב"ה חריות
(דף ט"ז):

אמרו לסופר וכתבו ולפלוני ופלוני וחתמו
ומושום כיסופא דסופר חיישי ומחתמי חד
מהנך סהדי וסופר בהדיהו ובעל לא אמר
הכי כיון דאמר מר כשר ולא תעשה בן
בישראל לא שכיח וליחוש דילמא אמר להו
לבי תרי אמרו לסופר וכתבו ואתם חתמו
ואזלי הנך מושום כיסופא דסופר ומחתמי ליה
לסופר בהדי חד מינייהו ובעל לא אמר הכי
אמרי הא נמי כשר ולא תעשה הוא הניחא
למ"ד כשר ולא תעשה אלא למ"ד כשר
ותעשה מאי איבא למימר אלא רבי יוסי
"תרי אמר ושמואל סבר לה כוותיה בחדא
ופלוג עליה בחדא גופא אמר שמואל אמר
רבי הלכה כרבי יוסי דאמר מילי לא מימסרין
לשליח אמר לפניו (ר"ש ברבי מאהר שר"מ
והנינא איש אונו הולקין על רבי יוסי מה
ראה רבי לומר הלכה כר' יוסי אמר לו שתוק
בני שתוק לא ראית את ר' יוסי אילמלי ראיתו
נמוקו עמו דתניא? איסי בן יהודה היה מונה
שבחן של חכמים ר"מ חכם וסופר ר' יהודה
"חכם לבשירצה ר' מרפון גל של אגוזין ר'
ישמעאל? חנות מיוונת ר"ע אוצר בלום ר'
יוחנן בן גורי קופת הרוכלים רבי אלעזר בן
עזריה קופה של בשמים? משנת ר' אליעזר
בן יעקב קב וק"י ר' יוסי נמוקו עמו רבי
שמעון טוחן הרבה ומוציא קימעה תנא
משבח קימעה ומה שמוציא אינו מוציא אלא
סובין וכן אמר ר"ש לתלמידיו בניי שנו
מודתי שמודתי תרומות מתרומות מידותיו
של ר"ע גופא אמר לשנים אמרו לסופר
ויכתבו ולפלוני ופלוני וחתמו אמר רב הונא
אמר ר' כשר ולא תעשה זאת בישראל
אמר ליה עולא לרב נחמן ואמרי לה רב
נחמן לעולא מאהר דכשר אמאי לא תעשה
זאת בישראל א"ל חיישינן שמא תשכור עדים
ובי חיישינן? והתניא עדים החתומין על ג' שדה
מקח ועל ג' אשה לא חשו חכמים לדבר זה
מעשה לא עבדי דבורא קאמרי אמר לשנים
אמרו לסופר וכתבו ואתם חתמו רב חסדא
אמר כשר ולא תעשה רבה בר בר חנה אמר
כשר ותעשה רב נחמן אמר כשר ולא תעשה
רב ששת אמר כשר ותעשה רבה אמר כשר
ולא תעשה רב יוסף אמר כשר ותעשה
ואיבא

א) ס"א ר' ישמעאל ב"ר
יוסי. ב) אבות דר' נתן
פ"ח ע"ש כמה שניתיב?
ג) צשמעתם שפתי הוא
לאש המדברים. ערוך ערך
הכס. ד) נ"ע פירוש הערוך
ערך תנות. ה) יצמות מני.
ו) צב"ה נג: עירובין
ס"ג: ז) עירובין נ"ה.
ח) כסות ל"ה. ט) צב"ה
גורם רבי ע"ש. ח) יצמות
כ"ה: ט) מלאך עד הסוף
טקף ע"פ מהרש"ל ופי'
רש"י א"ל וחי הר"ן בדעת
רש"י. י) צב"ה וכו'.
יא) נמוקו יוסי וקו דבר
ישיר ע"ש המשקולת.
יב) צב"ה ק"י ק"י נר"ך
יג) צב"ה ק"י ק"י נר"ך
יד) ללמד מפי מיד היה
מומין. יו) צב"ה
יא) צב"ה ק"י ק"י נר"ך
יב) צב"ה ק"י ק"י נר"ך
יג) צב"ה ק"י ק"י נר"ך
יד) צב"ה ק"י ק"י נר"ך
טו) צב"ה ק"י ק"י נר"ך
טז) צב"ה ק"י ק"י נר"ך
יז) צב"ה ק"י ק"י נר"ך
יח) צב"ה ק"י ק"י נר"ך
יט) צב"ה ק"י ק"י נר"ך
כ) צב"ה ק"י ק"י נר"ך

גליון הש"ס

תוס' ד"ה חכם ב' וכו'
האי גוונא אמרינן ב' ע'
משנת ר' יוסי ס' צ:

הגהות הב"ח

א) רש"י ד"ה ושמואל
וכי' ידו כמובן כמד ידן
הוא הא כתב:

לעני רש"י

קלוש"א [קלוש"א].
מורוים.

מוסף תוספות

- א. אמר לשנים אמרו
לסופר וכתבו ואתם
חתמו. רש"י.
ב. דבשלשה ליבא
למנו מיד. תוס' הר"ש.
ג. אוצר בלום, מינין
הרבה מעורבין בתורה
ביחד. רש"י צ"ב מ.
ד. לאהר. ד. כמו
טורים. תוס' הר"ש.
ה. כשמעידים שקר.
תוס' יבמות סה:

חנות מיוונת. לשון מזון ואית
דגרסי מווינת לשון זיון:
בלום. צקונטרס גרים צמ"ס כמו
פיו צלום ורגליו מצולמות
צב"ה (מ): אית (ט) דגרסי צב"ה
כמו צב"ה רבה (פ) כ"ה משל
למך שהיו אורזומי צלוסיס? וחמויין
ומעורבין? : **דיבורא אמרי**
מעשה לא עבדי. והא דאמרין
סוף פרק צ' דיבמות (דף כה): גבי
מיאנה או שחלצה צפניו ישאנה מפני
שהוא צ"ד ופר"ך בגמרא טעמא דצ"ד
הא צי תרי לא התניא עדים החתומים
על שדה מקח ועל ג' אשה לא חשו
חכמים כו' ומאי קושיא לישני דיבורא
אמרי מעשה לא עבדי כדאמר הכא
דהתם לא הוי אלא דיבורא שאומר
שמיאנה או שחלצה ויש לומר כיון
דהתם על ידי דיבורא? נגמר הדבר
שע"י כך ניסת לשוק מעשה גמור
חשיב ליה אצל הכא איך נגמר על
יש ואינו אלא דיבור בעלמא:

הדרן עלך האומר התקבל
ואחריי מדרש ואחריי אגדה נתן לצו לחזור עליהן ולגרוסן עד שהיו
כחם גדול עשה כל התורה מנובעות מטבעות סדר מדרש ספירי וספירא לבין
אזכר בלום סגור מסגירות לבדן מחילות? מחילות כמו שעשין צביעות גדולות ליתן
ורגליו מצולמות צב"ה (דף מ): קלוש"א צלע"ו: **קופה הרוכלים**. מפרש התם (י) מה רובל זה
אומר הין פלייתו עמך אומר הין קמון עמך אומר הין כך נר"ך אדם לשאלו דבר
באגדה. ואין שצח זה דומה לשל ר"ע שנתן לצו תחילה ולמד הכל מצולל ואח"כ סדרן: **קופה של צמשים**. דומה לקופת הרוכלין אלא שהרוכל
מתוך שאומנתו לכך מרבה מינין יותר וקושר כל אחד צב"ה לצדו להיות מוומן לשאלו: קב וק"י. (ט) לא לימד הרבה כשאר חבדיו אלא מה
שאומר צב"ה המדרש נקי הוא שהלכה כמותו לעולם: **טוחן הרבה**. שנה הרבה: **מוציא קימעה**. מפרש ליה: **תנא משבח קימעה**. מתלמודו:
ומה שמוציא אינו מוציא אלא סובין. מה ששבח מתלמודו לא שבח אלא דברים שלא נראו שהלכה כמותן: **שנו מודוסי**. למדו תורת:
שמדוסי פרומוס פתומוס מודוסי של ר"ע. בחמתים ותרממים מתוך עקרי משניותיו של ר"ע והיינו צב"ה אחר צב"ה: **שמה ששכור**
עדים. לכך שאמרו צשם בעלה לסופר לכתוב ולעדים לחתום: לא הששו חכמים לדבר זה. מאחר שמכירין חתימתן לא חשו לומר שקר
חתמו: **מעשה לא עבדי**. שיחתמו שקר או יעידו שקר: **דיבורא עבדי**. אומר לאחריים לעשות והאחריים סבורים שהבעל צויה: **ואתם**
חתמו. דליכא למיחש שמה תשכור כיון דאיך חותמין אלא אם כן שמעו מפי הבעל עצמו: ולא טעשה. גזירה הא אלוו הא:
ואיבא

כיון דאמר מר. לקמן צשמעתין גבי אמרו לסופר וכתבו ולפלוני
ופלוני וחתמו כשר הגט אצל לא תעשה: לא שיהא. הלכך לא
גורין. ושמואל לית ליה דרבי ירמיה דאמר חתם סופר שנינו אלא
כתב סופר וחתם עד כדאמרין בהמגרש (לקמן דף פ"א): ולא מוקי לה
כרי וקו ולא אחריי מתיב צב"ה צב"ה
סופר כלל וצב"ה רבי יוסי וצב"ה לר'
מאיר כשרה החתימה ושמואל לית
ליה דרב חסדא דאמר רבי יוסי היא
וכתב? סופר ודברי הכל היא: **דלמא**
אמר להו. אתם חתמו ואמרו לפלוני
ויכתבו צב"ה אמרי? לקמן כשר
ותעשה ופי' מנכרת חתימת סופר
צב"ה אזלי הני סגדי ומחתמי לסופר
משום כיסופא: **הניחא למ"ד כו'**.
פלוני? היא לקמן צשמעתין: **אלא**
ר' יוסי פתוי אמר כו'. אלא ודאי
רבי יוסי תרמי אמר לפסולא צין
שאמר לשלשה תנו צין שאמר אמרו
לפלוני וכתבו ופלוני ופלוני וחתמו
פסול והקך אמוראי דאמרי לקמן
תעשה ולא תעשה אליבא דרבי מאיר
פליגי דלרבי יוסי פסול לגמרי ואיתא
לרב חסדא דהא דקתני חתם סופר
כשר רבי יוסי היא דליכא למיחש שמה
שליח צוה ולא בעל: **ושמואל**. דאמר
לעיל הדבר נר"ך תלמוד דאי כתבו
כתב? ידו הא כתב הגט נעשה
כאומר אמרו וכשר: **סבר לה כרבי**
יוסי צב"ה. דאמר שמואל הלכה
כרבי יוסי היכא דלא אמר אמרו:
ופלוג עליה. כאומר אמרו: **נמוקו**
עמו. פירושו עמו לתם טעם לכל
דבריו שהיה מיישב את דבריו: **התם**
וסופר. כדאמרין צמסכת סוטה
(דף כ). אמרתי לו לצלל אני: **התם**
לשירצה. כשהיה רואה להיות מתון
ומתישב צב"ה היה חסם: **גל של**
אגוזים. מפרש צב"ה דר' נתן
(פ' יח) מה גל של אגוזים אדם נוטל
אחת מהן והם נקצות ונפלות זו על
זו כולן כך ר' טרפון צה תלמיד
ושאלו דבר היה מציא לו ראייה מקרא
מדרש משנה הלכה ואגדה הכל יחד:
תנו מיוונת. יינה מוכן צה תמיד
שליח חתוני נר"ך לומר ללוקחין
המתניו ואציא לכם (י) כך נר"ך אדם
ללמד מפי מוומן לו ותלמודו ערוך
צב"ה דרבי נתן למה היה ר' עקיבא
דומה לעני שנטל קופתו ויאל לשדה
מלא שעורים קר ונתן צה מלא
חטין נתן צה וכן פוליס וכן עדשים
וכשבא צב"ה צב"ה כל מין ומין
לעצמו כך ר"ע כשלמד מרבתי שמע
דבר מקרא מרבתי ואחריי הלכה